

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nonni poetæ Panopolitani, In euangelium sancti Ioannis
Paraphrasis Græca**

Nonnus <Panopolitanus>

Paris, 1542

Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69505](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69505)

et euntiū et adsectantiū, Christo dixit: Nūc et nos palpebris dubiis præditi, cæci sumus? Iesus uero populum incredulum attingens, loquebatur. Si splendor oculorum uestrorum caliginem effugisset, uos omnes delicti ignari essetis, iam lumen uidentes et uos cæcutitis, cæco enim magis animo, quàm oculis uidendi acie priuatis existitis: qui enim uiri in delictis perdurant, oculis incassum uident.

CAP. X.

Men amen sit numero testis inconcussi, qui ostium bene muniti stabuli ouium intus latentium præterierit, et uictor aliunde, accessum quædam obliquum et obscurum ascendens serpit: uir hic, quæ sua est latronis audacia, latro existit. At qui currens nullo facto flexu, rectum ad stabulum uenerit, hic pastor est, ouium curam gerens, et ianitor huic uenienti stabuli ostium manifeste aperit. Tum oues, et audientes et cognoscentes uocem pastoris, sanè quàm saliant: et pastor iuxta atrium diuina uoce greges ut pabulentur prouocat, adhæc extra stabulum balantes oues letas educit. At aciem gregis instructam educens, ipse præuius ad pabulum dux itineris existit. Porro grex multiformis, pastorem sequens pede retrogrado, roscida prata petit: et oues hospitis et alieni uocantis, insuetam pastoris uocem nec audiunt, nec audire assuetæ sunt, at pastorem illum spurium prætereuntem fugiunt. Talè sermonem intricatum Christus habuit. At post

NONNI PARAPHRASIS

pulus ex sermone illo se extricare non poterat, & quāuis prope hęc quę Christus diuina quadā, sed obscura uoce dixerat, audiens, nullus intellexit. Iesus uero populo graui emulatione capto dicebat. Ego sum omnibus patens ostiū stabuli multum hiantis ouium. Omnes quotquot prius calceo clandestino uenerunt, fures dolosi fuerūt, unde greges ouium ipsa uoce latronum utentes, non audiebant: Ego sum omnibus patens ostium, ostium oues seruans. Qui per meum ostium uadens, stabulum nostrum subiuerit, is intro uadit, & redux iterū graditur, & pabulum inuenerit, & uir semper saluus fuerit. Ceterū latro noxius stabulum non unquam petit, nisi ut remotis testibus, aut oues furto sublegat, aut ut oues pdat, aut inimica ense eas diffecet. At ego à patre, ut oues meas seruem ueni, & honore quodam magno, uitā futuram, quam tempus corrumpere non potest, sortiantur, aut abundans abundantius accipiant. Ego sum bonus pastor, bonus uero pastor, ouium curam gerens, & nec uitę suę parcit, sed pro suis ouibus precium redemptionis immolabit. At mercenarius, pastoris nomen sibi sumere nequit, cum lupum hostilem raptorem ouium, cominus uenire uidet, celer relictis incustoditis huc illuc balātibus gregibus ouium, occulte fugam adornans abit. Nō illi curę oues alienę sunt, quōd ipse mercenarius existit, & lupus uersutus rapaci gutture oues inuadit, eas pastore nō presente dissipans. Ego pastor bonus sum, & greges pulchre pasco, & oues meas cognosco, & ipse

se

ſe me diuinū paſtorem æ quali gemina lege cognoſcunt: ut pater me nouit, ita & patrem noſco, animam uerò noſtram propediem pro ouibus ponam. Sūt & alij multiformes greges ouilis, qui nō ex hoc uno deū ſuſcipiente ſtabulo nati ſunt, alienigenæ, & neceſſum eſt, ut & eos noſtræ uoci audientes cōgre gem, & utrinque unū ouile, uno paſtore præſidente erit. Pater meus hac gratia me amat, ꝓ animā meā pro ouibus poſuero, ut ipſam in me redeuntem iterū capiam: neque enim ulla res humana me illa priuabit, non tempus clam accedens, omnia domans, indomabilis, non ſtabilis conſilij neceſſitas, ſed ipſam (animam dico) me apte ſponte, uolens uolentem pono, & non ita multo poſt, habens ex me ortum robur, capiam. Hoc à patre in alto rerum potiunte, in mandatis habeo: & ut animam ponam, & iterum gemina conditione capiam. Et populus Hebræorū hæc audiēs, iterū factioſi erant, & multi multifoſo ſermonē loquebantur: Hunc qui uerba facit, uariis procellis immittite, demonium affectatur & inſanit, ſtolidum hunc miſſum facite, ecquid ſermonē inſaniacorrepti audire feſtinatis? Alij uerò contra ex gutture, æmulatione ſimili correpto, dicebant. Non hi ſanæ mentis ſermonum fluxus, inſania perciti, non hæc ſtolidi facta ſunt, Num tandem demon ipſe, deſa caligine obrutus, oculos cæci aperire poterit? Et ruruſus dies comitalis erat, in quo populi anniuerſariā memoriā peragebant eius, quod Salomon adfabra arte ſedes templi extruxerat, illam antiquam

NONNI PARAPHRASIS

celebritatem feriarum diuinarum, in lege edictarū
 renouabant, & tunc densa hyemis hora aderat, Ie-
 sus uero pedibus calcans diuinum & multifarium
 ædificij pauimentum, templum sacrum à patre uete-
 re Salomone cognomē sortitum subibat. Et Hebræi
 grauitè insania commoti in uno loco simul iuncti,
 coronatim Christum uallabant, & stolido sermone
 dicebant. Et quousque tuis sermonibus mentem no-
 stram subducis? si tu Christus uerus uenisti, nobis cō-
 gregatis propalam dicitō, ecquid & tuum nomē cæ-
 las? Ceterum Iesus simul omnibus alte dicebat. Non
 raro, non raro uobis ipse dixi, & non sermoni fidem
 adhibetis: opera quidem quæ facio, patriam uim ac-
 cersens, hæc testantur, hæc prudenti silentio, diuinā
 hominibus loquacem formam loquuntur. Et hæc uos
 oculis uidetis, & non mentibus creditis, non enim ex
 genere facile credulo ouium mearū estis, quia greges
 ouilis mei auribus letis uocem meam audiūt, & me
 ducem consequuntur. Cognosco uero oues meas, &
 ex æquo omnibus uitæ futuræ æternæ copiā facio:
 non unquam ouilis, non unquam gregis huius memo-
 ria interibit, donec æuum ultroneis motibus conne-
 xilibus se in orbem uoluens manserit. Neque quis
 meum prudēs ouile, ex manu nostra rapere poterit,
 quia pater meus, qui mihi greges ut pascā dedit, om-
 nibus superior est: ipse ego, & pater meus, rerum cu-
 ram gerens, unum genus, insitum, per se natum, un-
 de plantæ infinitæ mundi pullulāt, sumus. Dixit rex:
 Populi uerò confluebant, & à terra lapides attolle-
 bant,

bant, ut lapidaria rabie, Christum torrentis in modum emissis sagittis obruerent. At Iesus uocem multum querulam fundens, respondebat. Multa bona à patre nostro in alto rerum potiunte uos, quæ quidē didici opera, docui, pro quo opere diuino, letalem talionem rependentes, in me sagittis lapideis armati estis. Porro populi uicissim intonabant. Non gratia boni alicuius operis ciues rabie inflammati, ut te lapidea tunica occulerent, congregantur, sed propter grauis linguæ mentum tuum, quòd germen humi nati generis habens, mortalis existens, te deum esse dicis. At Christus in se contēdenti populo, sermonē minime contentiosum dixit. Nonne lex uestra hæc scripta adfert, ego dixi, dii estis, & si aliquos terrestriū hominum, ad quos nūc sermo dei somnio similis peruenit, scriptura legis uestre deus appellauit, & uox libri scripti dissolubilis esse non potest, de sermone quem ipse pater mundo contulit, & sacra pura manus lege signauit. Vos insania commoti, hunc sermonem stolidum dixistis, quòd ego dixerim filius dei uiuentis sum: ego nisi opera patris nostri uitam supeditatis perficio, ne unquam mihi credite, sin uero sermone uitā impartiente opera digna patre nostro æterno facio, operibus nostris, quæ quidē aspectus testis uidit, credite, ut cognoscatis ex sermone quodā diuinitus inspirato, & pater meus in me existit, & ipse prope uisus, indiuisus à patre, uno iugo cum patre iunctus sum. Cæterum imprudentes quidam uiri, Iesum incomprehensibilem comprehendere tentabāt,

NONNI PARAPHRASIS

ipse uerò pede anteuertente ex manu impiorum uadens, in terram fluentem Iordanis secedebat, & eum euntem ineffabilis turba uirorum simul euntium secuti sunt, & alius alij uocem credulam fundens dixit: Ioannes stabilis sermonis uir, nullius miraculi uideendi copiam populo spectatori ostendit, omnia uero quaecunque ille fecit, de hoc uera esse oculis non errantibus obseruo, & illic multi uiri gratia operum inimitabilium, filio Dei crediderunt.

CAP. XI.

FRat uerò uir Lazarus ex illis qui morbida febre premuntur, intra celebrem Bethaniam à uilla Marthæ & Mariæ. Maria uero dicebatur illa pulchricoma Christi dei hospita, quæ eius pedes utrosque rore unguenti odore unxit, & capillis abstersit, & à plantis diuini mane uisa lachryma, capillum madidum madescit pulchricoma Christi dei hospita, huius frater tunc genibus lassatis, feruido & morbido febris halitu discruciabatur. At sorores ambæ laborantis Lazari, ubi fratrem flagello membra uorante exhaustum, & morti uicinum uiderunt, communem sermonem regi malorum depulsori præmiserunt: Lazarus, quem amas, morbo feruido distorquetur, quem amas inuiset. Et Christus rex hoc audito, dixit: Horæ feruidæ, non hoc malum morbidum uiri, ad eternam quandam mortem adduxerunt, sed hæc sublimis gloria dei est, ut per ipsum charus filius hominis rex, honore immortalis exaltetur. Et Iesus Martham & Mariam mulieres